

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt VIII W 588/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu, VIII Wydział Karny w składzie:

Sędzia SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

w obecności oskarżyciela ---

po rozpoznaniu dnia 7 marca 2023r., 20 czerwca 2023 r.

sprawy:

A. D. (1), s. R. i M. z domu K.,

ur. (...) w L.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 marca 2022r. ok. godz. 15:00 w m. O. nad W. ul. (...), gm. O., na parkingu sklepu (...) dokonał uszkodzenia telefonu komórkowego marki H. (...), czym spowodował straty w wysokości 200 zł na szkodę P. C.

tj. za wykroczenie art. 124 § 1 kw

ORZEKA:

Uznaje obwinionego **A. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 124 § 1 kw i za to na podstawie art. 124 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 zł (sto złotych);

Na podstawie art. 124 § 4 kw zobowiązuje obwinionego do zapłaty kwoty 200 zł (dwieście złotych) tytułem równowartości wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonego P. C.;

Zwalnia obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII W 588/22

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

18 marca 2022 roku, ok. godz. 15:00, na ulicę (...) w O. nad W., w okolicy sklepu (...), przyjechał P. C. celem spotkania z synem K.. Na miejscu spotkał się z żoną M. C. oraz jej partnerem A. D. (1), z którymi pozostawał w konflikcie. P. C. nagrywał przebieg spotkania za pomocą należącego do niego telefonu komórkowego. Między P. C. a M. C. wywiązała się utarczka słowna. P. C. używał wobec M. C. słów obelżywych. P. C. podszedł do samochodu, w którym znajdował się A. D. (1), nagrywając jego wizerunek. A. D. (1) przez rozsunięte okno samochodu wytrącił ręką P. C. telefon komórkowy, który upadł na chodnik, co spowodowało uszkodzenie jego obudowy. P. C. uszkodzenie telefonu

spopstrzegł dopiero po tym, jak znalazł się w swoim samochodzie i odjeżdżał z miejsca zdarzenia. Wartość usunięcia uszkodzenia oszacowano na 200 złotych.

Dowody:

zeznania P. C., k. 3, 46v.-47,

protokół oględzin, k. 6-7,

nagranie, k. 5,

zeznania N. K., k. 11v., 47,

częściowo wyjaśnienia A. D. (1), k. 14, 46v.,

częściowo zeznania M. C., k. 54-54v.

Obwiniony A. D. (1) nie był uprzednio karany. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych, poszukuje pracy, na swoim utrzymaniu posiada dziecko, do jego majątku należy dom wolnostojący o powierzchni 150 m².

Dowody:

dane osobopoznawcze, k. 16,

wyjaśnienia A. D. (1), k. 46, 54v.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w czasie objętym zarzutem znajdował się w samochodzie w okolicy sklepu (...) w O. nad W. i miał uchyloną szybę. Został wówczas zaatakowany słownie przez P. C., który podszedł do samochodu. Z uwagi na agresywność zachowania P. C., obwiniony wystawił odruchowo rękę przez okno drzwi samochodu, co spowodowało nieumyślne wytrącenie telefonu, który niósł pokrzywdzony.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w znacznej części. Twierdzeniom A. D. (2) przyznano walor wiarygodności w zakresie dotyczącym faktu przebywania obwinionego w czasie i miejscu objętym zarzutem, zaistnienia utarczki słownej, której aktywnym uczestnikiem był P. C., a także zbliżania się przez pokrzywdzonego do samochodu, w którym znajdował się obwiniony. Wyjaśnienia obwinionego w określonej części posiadają pełne oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, bowiem zgodną relację w tym zakresie przedstawił zarówno obwiniony, pokrzywdzony, jak i przesłuchani w postępowaniu świadkowie: N. K. oraz M. C.. Wątpliwości w aspekcie wiarygodności budzić może ta część wyjaśnień A. D. (1), w której twierdzi on, że telefon z rąk P. C. wytrącił nieumyślnie, a nastąpiło to w wyniku odruchowego wystawienia ręki przez okno drzwi samochodu. W tym zakresie wyjaśnieniom obwinionego nie można dać wiary, albowiem przeczy im analiza wiarygodnej i obiektywnej relacji z przebiegu zdarzenia, jaką daje nagranie, utrwalone przez pokrzywdzonego uszkodzonym telefonem komórkowym. Treść nagrania daje podstawę do wnioskowania, że zachowania obwinionego nie sposób uznać za odruchowe, niezależne od decyzji woli. Obwiniony najpierw spojrział na zbliżającego się do niego P. C., który znajdował się w odległości na tyle bliskiej, by możliwe było dostrzeżenie, że w dłoniach trzyma telefon komórkowy. Należy wnioskować, że ruch wykonany przez obwinionego nie był nieświadomy, lecz stanowił przejaw próby doprowadzenia do zaprzestania nagrywania przez P. C. osoby obwinionego.

Zeznania P. C. jawią się jako wiarygodne w zakresie relacji o przebiegu zdarzenia, albowiem znajdują oparcie w utrwalonym nagraniu, które należy ocenić jako dowód, który zasługuje na wiarę. Ze swojej istoty stanowi bowiem wierną relację o okolicznościach, które dokumentuje, a brak jest podstaw do wywodzenia, że dowód był w jakiś sposób modyfikowany lub edytowany.

Natomiast na zeznaniach świadka N. K. Sąd oparł się jedynie w części, albowiem częściowo stoją one w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami P. C. oraz relacją możliwą do odtworzenia na podstawie nagrania. Nie można było dać

wiary depozycjom świadka w tym zakresie, w którym wyklucza ona upadek telefonu na ziemię w wyniku działania obwinionego, albowiem nagranie dokumentujące przebieg zdarzenia jednoznacznie wskazywało odmiennie. Nie stało to na przeszkodzie by uznać zeznania świadka za wiarygodne w pozostałej części. Podobnie należało ocenić zeznania świadka M. C., które przyjęto za podstawę ustalenia faktów w zakresie, w jakim są zgodne zwłaszcza z nagraniem, ale i zeznaniami innych świadków zdarzenia oraz wyjaśnieniami obwinionego.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił dostateczną podstawę do przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wykroczenie z art. 124 k.w. popełnia, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 500 złotych. Do istoty uszkodzenia rzeczy należy spowodowanie powstania uszczerbku, defektu, zmniejszającego wartość rzeczy. Przedmiot czynności skutkującej uszkodzeniem musi stanowić rzecz cudza, a zatem taka, do której sprawcy nie przysługują żadne uprawnienia. Należy podkreślić, że wartość szkody powstałej wskutek uszkodzenia rzeczy nie może przekraczać 500 złotych, a przy tym, że nie jest to pojęcie równoznacznym z wartością samej uszkodzonej rzeczy. Ponadto, uszkodzenie musi nastąpić wskutek umyślnego zachowania sprawcy, a zatem objętego zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Sprawca musi zatem co najmniej przewidywać możliwość uszkodzenia rzeczy i na to się godzić.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że czyn A. D. (1) wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 124 k.w. Obwiniony wytrącił telefon komórkowy z dłoni pokrzywdzonego, przez co upadł na ziemię, co doprowadziło do powstania uszkodzenia, objawiającego się naruszeniem obudowy urządzenia. Wbrew twierdzeniom podnoszonym przez obwinionego, nie można uznać, że nie obejmował on umyślności swojego czynu. Biorąc pod uwagę, że wykonał on gwałtowny i niespodziewany ruch wobec telefonu, który w dłoniach trzymał pokrzywdzony, to należy wywodzić, że co najmniej przewidywał możliwość jego uszkodzenia wskutek wytrącenia i na to się godził, ponieważ podjął działanie. Nie ma uzasadnionych podstaw faktycznych do wywodzenia, że czyn obwinionego nie był objęty jego świadomością.

Wymierzając karę, Sąd zważył dyrektywy wskazane w art. 33 § 1 i 2 k.w. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego wzięto pod uwagę okoliczności podmiotowe i przedmiotowe wymienione w art. 47 § 6 k.w. Należało w szczególności uwzględnić, iż naruszone przez obwinionego dobro nie jest najwyższe w hierarchii dóbr chronionych, a wyrządzona szkoda nie można uznać za znaczną. Ponadto, czyn został popełniony w okolicznościach, które mogły wywołać intensywną reakcję, albowiem pokrzywdzony werbalnie atakował zarówno obwinionego, jak i jego partnerkę, a także prowokacyjnie nagrywał obwinionego. Z pewnością zatem reakcja obwinionego, choć jest karygodna, to była wywołana zachowaniem pokrzywdzonego, co w istotny sposób umniejszało stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto, należało wziąć pod uwagę, że czyn obwinionego charakteryzował się zamiarem nagłym, nie był zaplanowany, stanowił reakcję chwili na zachowanie pokrzywdzonego. Stopień winy A. D. (1) był wysoki, albowiem czynu dopuścił się mając zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, a zależał on od okoliczności zwalczalnych i zależnych od woli obwinionego. Należało uwzględnić, iż obwiniony był uprzednio niekarany, nie posiada stałego źródła dochodu, ma na swoim utrzymaniu małoletnie dziecko.

Powyższe względy legły u podstaw uznania za zasadne wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 100 złotych, która – z uwagi na jego dochody, warunki rodzinne oraz okoliczności czynu – będzie w sposób dostateczny spełniała cele wychowawcze i prewencyjne.

Na podstawie art. 124 § 4 k.w. wobec obwinionego orzeczono obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w wysokości 200 złotych na rzecz P. C., która odpowiada kwocie oszacowanej przez obwinionego. W przekonaniu Sądu orzeczona wobec obwinionego kara grzywny, wraz z obowiązkiem zapłaty, stanowić będzie dostateczną formę reakcji na wykroczenie.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w., a także art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123) zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa, albowiem ich uiszczenie byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe ze względu na jego niekorzystną sytuację majątkową, brak stałego zatrudnienia, a także wymierzoną karę grzywny oraz obowiązek zapłaty.